

Förord

DENNA BOK HAR JAG dels skrivit för att man bett mig berätta om min väg från ateism till kristendom och dels för att rätta till en och annan missuppfattning som tycks ha blivit spridd. Om berättelsen har något att säga någon annan än mig själv beror på i vad mån andra har upplevt det jag kallar »glädjen«. Är upplevelsen alls vanlig, kan en mer detaljerad beskrivning av den än vad någon hittills (tror jag) försökt sig på att göra kanske vara till en viss nytta. Jag har dristat mig till att skriva om den därför att jag lagt märke till att man sällan kan berätta om sina mest personliga erfarenheter utan att någon (ofta fler) i sällskapet utbrister:

– Vad! Har *du också* känt det så? Och jag som alltid trott att jag var ensam om det.

Boken syftar till att skildra min omvändelse och är ingen självbiografi, än mindre några »bekännelser« i stil med Augustinus och Rousseaus. Det betyder i praktiken att boken blir allt mindre lik en självbiografi ju längre berättelsen fortskrider. I de första kapitlen är anslaget ganska brett för att läsaren, när vi kommer till den direkt andliga krisen, skall förstå vilken sorts människa min barndom och ungdom hade gjort mig till. När bakgrunden väl är tecknad håller jag mig strikt till ämnet och utelämnar allt (hur väsentligt det än skulle vara i en vanlig

självbiografi) som inte verkar relevant i sammanhanget. Jag tror inte berättelsen förlorar på det; jag har aldrig läst någon självbiografi där inte skildringen av de tidigaste åren varit den överlägset mest intressanta.

Jag befarrar att berättelsen är kvävande subjektiv; jag har aldrig skrivit något av det här slaget förut och kommer förmodligen aldrig att göra det igen. Jag har försökt att utforma de första kapitlen så, att de som inte står ut med den här sortens historier genast skall förstå vad som väntar dem och kunna slå igen boken med minsta möjliga tidsspillan.

CSL